

Kahvila Catanin kulma,
teatteriesplanadi:
Siinä hän on, Eino Leino,
runoilijamestarimme,
mesikämmen Paltamosta,
etäällä Hövelön mailta.

Mutta kauan hän odotti
tuota muistopatsastansa,
kauan jälkeen myrskykellon,
hätärumpujen kuminan.

Oli muilla vaalin valta,
valitsivat väärän paikan.
Muualla halusit merkin
yhdistäjäksi välille
työläisten ja porvarien.

Edessäsi Johan Ludvig,
kansallisrunoilijamme,
kohdalla hotelli Kämpin.
Takanasi on Topelius
tai jos tarkasti totean,
neitoja alastomia:
tarun ja totuuden hahmot.

Lausuit kirjoituksessasi,
että vänrikin tarinat
ovat valhetta veristä,
turnausleikkejä sodatkin:
Suomen kansan teuraspenkit.
Kutsuit Johan Ludvigia
paraatirunoilijaksi.

Siksi en erehdy ehkä,
kun arvelen ja otaksun,
että vänrikin sijasta
välskäriä muistelisit
ja kasvosi käännättäisit
kohti nuorta naisparia
käsissään totuuden liekki
ja sadun lintu kruunupäinen.

Illassa hämärtyvässä,
kylmän kohme poskillani,
kuljen kohti Kappelia.

Kohotan sinulle maljan
kavaljeeriflyygelissä,
sinun kantapaikassasi,
yhdessä monista niistä.

Vielä maaemon povesta
laulat meille laulujasi
etsiessäsi totuutta,
rakkauden ja tuskan tulkki,
aisoihin alistumaton,
mestari kalevalainen.